

40 FORRETTER TIL FASTEN

Peter Østergaard Jacobsen

Peter Østergaard Jacobsen

40 FORRETTET TIL FASTEN

 LOHSE

Forord

Det var en søndag i kirkedøren. En varm lap af en mandehånd gav mig et fast håndtryk. »Tak for både forret og hovedret!« Lød responsen! Hentydningen gik på, at Gud havde opmuntret ham både gennem talen ved skriftemålet forud for højmesse og gennem prædikenen ved selve gudstjenesten. Menighedens respons på disse skriftetaler/forretter, gav mig appetit på at samle nogle af dem i denne udgivelse.

Skriftemålet handler jo om synd og nåde, bekendelse og tilgivelse. Derfor går disse temaer naturligt igen i de enkelte taler. Dog skyldes denne vinkel ikke alene talernes anledning. Bogen bygger også på en grundlæggende overbevisning om, at Bibelen som helhed peger hen på Kristus. Derfor må det lys, jeg forsøger at kaste over Bibelens tekster gøre det samme. På mit skrivebord ligger fast en seddel med et citat af tidligere teologiprofessor Regin Prenter: »Enhver dogmatisk kristologisk refleksion drejer sig kun om dette ene: At der tænkes således om Kristus, at der med denne tænkning kan forkyndes virkelig tilgivelse, fuld oprejsning til helt fortabte.« Den visdom lægger jeg mig gerne i slipstrømmen af!

Fastetiden beskrives ofte som en dyster tid. Den liturgiske farve er violet, bodens farve. Giver disse små tekster anledning til, hvad man i traditionen kalder for anger og bod overfor Gud, vil det være helt på sin plads. Dog: Boden og angeren er ikke et mål i sig selv. Kristus og hans lys er målet. Vi lader ikke som om, vi ikke kender hans nåde, når vi faster og angrer. Vi gør bod og angrer med oprejst pande i tillid til Guds nåde i Kristus. Som sådan er fasten kun én lang forret

før påsken, hvor Gud bøjede sig dybere ned, end vi nogen-
sinde formår, selvom vi er nok så angrende.

Tak til menigheden ved Sankt Hans Kirke i Odense for
opmuntrende fortællinger om, hvordan Gud har rørt dem
gennem ordene, til min kollega Thomas Hårbøl for gennem-
læsning og korrektur, til Amalie Møberg for originale og vise
illustrationer og til min trofaste og tålmodige hustru Marian-
ne for uvurderligt parløb.

Sankt Hans Præstegård

September 2020

Bon appetit!

40

**FORRETTET
TIL FASTEN**

Slaveriet er ophørt

Så er du da ikke længere træl, men barn. Og er du barn, har Gud også gjort dig til arving.

GAL 4,7

Kære Læser!

Denne sætning fra Galaterbrevet har jeg ønsket skal være den første i denne bog.

Jeg ønsker at sætte den sætning forud for alle andre sætninger i bogen – ikke for bogens skyld, men for din skyld! Talerne her er oprindeligt blevet brugt forud for skriftemålet, og derfor bliver forudsætningen vigtig.

Et menneske, som skrifter – altså bekender sine synder for Gud – er i udgangspunktet et menneske i underskud. Over for Gud er vi alle i underskud. Underskud af gode gerninger, underskud af godhed og kærlighed. Sådan er det for alle, uanset om vi er os det bevidst eller ej. Det er jo fair nok – i betragtning af, hvem Gud er!

Udfordringen er her: Hvordan møder vi Gud, vel vidende at vi møder ham i underskud? Vil det som en selvfølge betyde, at man møder ham med bøjet hoved og en tåre i øjenkrogen? Her bliver tilsagnet fra Galaterbrevet afgørende!

Paulus taler til sine kristne brødre og søstre: I møder ikke op hos Gud som hans slaver! I møder Gud som hans børn!

Vores barneforhold til Gud er et forhold, vi er løskøbt til! Vi er ikke født til det. Jeg døbte engang et adoptivbarn. Var han ikke blevet adopteret ind i en ny familie, kunne han let være endt som slave af mangel på kærlighed og overflod af alkohol! Nu var han blevet løskøbt (dog uden penge på bordet!) til et liv med overflod af kærlighed og med barnets frihed og frimodighed! Han får sikkert brug for at bede om tilgivelse for noget undervejs i livet. Men hans nye forudsætning er, at han altid og allerede er elsket, fordi han er barn af huset! Sådan må du møde udfordringerne i denne bog. Sådan må du møde Gud!

Bag sløret

Da Moses var færdig med at tale med dem, lagde han et slør over sit ansigt. Men hver gang Moses kom ind for Herrens ansigt for at tale med ham, tog han sløret af, indtil han skulle ud igen.

2 MOS 34,33-34

Foran Herrens ansigt tages sløret af!

I et levende forhold til Gud må jeg være mig selv. Jeg lever under ham, som har skabt mig og dannet hver fiber i min krop. Hvad skulle jeg kunne gemme for ham? Giver det mening at »lade som om« eller forsøge på at leve op til et særligt kristent ideal? Nej, alt ligger badet i et uendeligt klart lys for Gud. Her giver sløret ikke mening.

Bag sløret kommer »svesken på disken«. Vi kan tilsløre mange sager med bortforklaringer og såkaldte nuanceringer. Men for Herrens ansigt hedder det altid: *Du* er manden!

Uanset hvor nuanceret situationen ser ud, så er *du* sat i verden for at gøre *godt* og kun *godt*! Dette gælder i enhver situation. Gør dette!

Uden sløret ser vi også Gud klarere:

»Alle vi, som med utilsløret ansigt i et spejl skuer Herrens herlighed, forvandles efter det billede, vi skuer, fra herlighed

til herlighed, sådan som det sker ved den Herre, som Ånden er« (2 Kor 3,18).

Som du ser Gud, sådan bliver dit spejlbillede også. Ser du den tilslørede Gud, som han opleves i naturen og dagligdagens erfaringer, farves du af frygt og utryghed. Ser du den utilslørede Guds ansigt i Jesus, fyldes du med nåde, fred og tryghed.

Funklende fin kristen

Ham forkynder vi (Kristus i jer),
og vi formaner enhver og belærer
enhver med al visdom for at føre et-
hvert menneske frem som fuldkom-
ment i Kristus.

KOL 1,28

Det er næsten for stort og uvirkeligt, at målet med kristen forkyndelse og formaning er at føre os frem som fuldkomne i Kristus!

Er målet ikke åndelig vejledning, opmuntring, trøst og tilgivelse for at holde os kørende som kristne hen ad vejen? Som når vi får skiftet reservedele på bilen. Så forventer vi jo nok en anden køreoplevelse men næppe en ny bil!

Vores øjne er ofte rettet mod det nære. Og det er godt for vores næste med de små reparationer hen ad vejen. Det er godt, at vi får skiftet en dum vane ud i ny og næ og får fyldt lidt ny åndelig kraft på undervejs.

Men forkyndelsens mål er mere end det.

Forsoningens og retfærdiggørelsens mål er mere end det.

Det er altid at føre dig frem for Gud som en helt ny Ferrari!
Som fuldkommen i Kristus.

Guds ord åbner for det fuldkomne. Det viser mig Jesus og siger: »Som du ser dette fuldkomne menneske helt uden synd, sådan ser Gud dig – i Kristus.« Med Kristus i os er alt fuldkomment allerede til stede i os og venter på sin fuldstændige udfoldelse på den nye jord.

Bliver de små reparationer så ligegyldige? Slet ikke. De gavner først og fremmest relationerne til andre og i høj grad mit eget liv. I mødet med den fuldkomne motiveres jeg bare endnu mere til at leve den kærlighed ud, jeg møder hos Jesus.

